

rigtig eller ikke, men jeg troer, at den er tilstede, — nemlig den, at gjøre 4 pCt. af sine Penge, hvilket man kan til alle Tider. Jeg troer, at dette er en almindelig Anskuelse, og jeg antager derfor, at hvis Forslaget var gaaet ud paa, at Obligationerne skulde kunne converteres til 4 pCt., saa vilde Operationen ikke være lykkelig. Naar jeg brugte Udtrykket „lykkelig,“ saa tager jeg det i samme Betydning som det ærede Udvalg, der, naar det anfører, at der skulde opstaae en Besparelse af mellem 23 og 24,000 Rbd. om Aaret, jo derved antyder, at det antager, at saagodtsom det hele Beløb, som findes i Privates Hænder, nemlig 4,700,000 Rbd., vil blive converteret. Jeg troer, at det aldeles ikke vilde lykkes, men at man tværtimod vilde komme til det modsatte Resultat. Men det, jeg, som sagt, mener, der er Hovedspørgsmaalet ved Sagen, er Markedets Tilstand, og det er derfor, jeg skulde tillade mig at stille det Spørgsmaal til det ærede Udvalg, om det antager, at denne er af den Bessaffenhed, at man kan vente, eller at der er Rimelighed for, — der kan jo naturligtvis ikke være Tale om nogen Visshed i saa Henseende — at den fra nu af til 11te Juni vil være af en saadan Bessaffenhed, at den største Deel af Ihændehaveerne af Obligationerne vil gaae ind paa en Convertering.

Hvad den anden Deel af Sagen angaaer, som gaaer ud paa at forøge Reservecfondet med endeel Obligationer, da har det ærede Udvalg ogsaa her fremsat Grunde for og Grunde imod, og jeg vil ikke negte, at det gaaer mig med denne Deel af Sagen, som med den forrige, at det forekommer mig, at Modgrunden ere langt betydeligere end Grundene for. Jeg er enig med det ærede Udvalg i, at det vilde have været hensigtsmæssigt først at have nøiere og bestemte Regler for Reservecfondets Anvendelse, inden man gif ind paa en Forøgelse af det. Den meget ærede Finantsminister har vel derom yttret, at Reservecfondet er en Deel af Statsformuen, at det allerede har eksisteret i mange Aar, og at der er vedtaget visse Regler for dets Bestyrelse; men, saavidt jeg opfattede, hvad den meget ærede Finantsminister yttrede om bedre og hensigtsmæssigere Reg-

ler, da gif det dog nok egentlig kun ud paa, at efter Ministerens Anskuelse var det ikke nu det beqvemme Dieblik at gaae ind paa en nøiere Bestemmelse af disse Regler. Det er deri, jeg ikke kan være enig med den meget ærede Finantsminister; men jeg maa holde mig til, hvad det ærede Udvalg har udtalt, at Reglerne for Bestyrelsen af Reservecfondet vistnok trænge til at blive nøiere bestemte, og der er efter min Anskuelse ingen Grund til at udsætte at komme ind derpaa. Med Hensyn til, hvad det ærede Udvalg har yttret ved at anfille en Sammenligning mellem Reservecfondet 1847 og nærværende Forslag, da har allerede den meget ærede Finantsminister udhævet, hvorledes disse to Foranstaltninger ikke kunne sammenlignes, fordi her ikke er Spørgsmaal om Anvendelsen af contante Penge til Indkjøb af Obligationer. Det, som imidlertid forekommer mig ved denne Deel af Sagen at være det Punkt, som man egentlig skulde blive enig om, inden man gif ind paa en Afgjørelse deraf, og som jeg ikke finder berørt i det ærede Udvalgs Betænkning, er, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at forøge Reservecfondet ved at stifte en ny Gjæld; thi det er i Virkeligheden et nyt indenlandsk Laan, der optages, hvoraf Obligationerne ikke udgives, men derimod henlægges til Reservecfondet. Forslaget indeholder en Bemyndigelse for Finantsministeren til at udstede nye Obligationer for den Deel af Creditbeviserne, som findes i Statskassen, som altsaa enten ikke have været udgivne eller ere indløste. Det er altsaa en tilintetgjort Gjæld. Nu gaaer Forslaget ud paa, at udstede et Beløb Obligationer af samme Størrelse som de i Statskassen værende Creditbeviser, og dernæst tillige at bemyndige Finantsministeren til, forsaavidtsom ikke alle Ihændehaveerne af de 5 pCts. Obligationer skulde gaae ind paa en Convertering, da at udstede Obligationer istedetfor de Contanter, som udgives, og til et ligesaa stort Beløb. Det er altsaa en Forøgelse af Reservecfondet ved at stifte en ny Gjæld. Det er dette Punkt af Sagen, som forekommer mig at være det vigtigste, og det er derom, at det meget ærede Udvalg ikke har yttret sig, hvorfor jeg skulde ønske, at det derom vilde udtale sig.